AZ AKADÉMIA ÉS AZ AKADÉMIKUSOK

Ha egy közepesen iskolázott magyar az Akadémiáról és az akadémikusokról hall, lelki szemei előtt egy csomó ősz hajú ember jelenik meg, akik lelkesen vitatkoznak olyasmikről, amelyeket az utca embere felfogni sem tud. Ebből aztán az következik, hogy ezek a hölgyek és urak, akik láthatóan tiszteletet parancsoló megjelenésűek, bizonyára csak fontos problémák megoldásán fáradozhatnak. Az igazság azonban ennél kissé bonyolultabb, és a látszat nem csak néha, hanem meglehetősen sűrűn csal is. Kevesen tudják, hogy az akadémikusok száma korlátozott, így ha valaki megszerzi az akadémia doktora címet, egyáltalán nem biztos, hogy belőle akadémikus lesz, hiszen ha nincs megüresedett hely, ráadásul az ő szakterületén, lehet, hogy hamarabb meghal, mintsem akadémikus lehetne belőle. Mikor én megszerezte az akadémia doktora címet, néhány barátom a következő képen fogalmazta meg a tudományos jövőmet: Nos akkor most már az előrejutásod kizárólag az akadémikusok elhalálozási hajlandóságától függ.

Félre téve a viccet, egy biztos, hogy az akadémikusok átlagos életkora napjainkra jelentősen megemelkedett, de ugyanígy nőtt az akadémiai doktorok átlagos életkora is. Ugyanakkor még vannak az Akadémián olyan akadémikusok, akik bizony párthűségük jutalmaként szereztek tudományos fokozatot, majd akadémikusi címet. Egy páran vannak még, hiszen a rendszerváltást követően ezek tagságát nem szüntették meg, viszont rehabilitálták azokat, akiket a kádár rendszer távolított el. Sajnálatos, hogy ez utóbbiak a megtiszteltetést már nem élhették meg. Azoknak pedig akik asszisztáltak ezek kizárásához, nem kell elviselni a kizárás szégyenbélyegét. Fiatal, 30-40 év körüli akadémikus jelenleg sajnos alig van. Ennek elsődleges oka az az elterjedt nézet, és egyben sajnos gyakorlat, hogy az utódnevelés meglehetősen kockázatos, hiszen a tanítvány lekörözheti a mestert. Szerintem pedig éppen ez bizonyítja legjobban, hogy volt értelme annak, hogy éltünk.

No de menjünk vissza a dolgok elejére. A kezdetek nélkül ugyanis igazából nem lehet megérteni a jelent. Menjünk vissza az Akadémia alapításának idejére.

A Magyar Tudományos Akadémia, amelyet gróf Széchenyi Istvánnak a kezdeményezésére 1825-ben alapítottak, kezdetben úgy tűnt, hogy a nemzet érdekei szerint tevékenykedik. Történt azonban néhány olyan esemény, melynek révén az Akadémia bizonyos szakterületeken, a realitástól elszakadva, meg nem erősített állítások bázisán álló elméletek gyártásával és fejlesztésével kezdett foglalkozni. Ez a folyamat a kiegyezést követően nyert teret és sajnos még napjainkban is tart. Különösen szembetűnő volt ez két tudományterületen, nevezetesen a történelem és a nyelvtudomány területén ahol az Akadémia fokozatosan osztrák irányítás alá került. A magyar nyelvre vonatkozó kutatásokat például olyan nyelvtudósok képviseltek, akik valójában magyarul sem tudtak igazán.

Ebből aztán olyan áltudományos megállapítások születtek, mint a magyar őstörténet teljes tagadása és a finnugor elmélet. Mindkettő, a mai napig is görcsösen tartja magát. A magyarellenesség abban is megnyilvánult, hogy a magyar nyelvet úgy mutatták be, mint egy olyan szedett-vetett keveréket, amelyben hemzsegnek a környező népek nyelvéből átvett szavak. Merthogy a magyar olyan primitív, hogy még a legfontosabb dolgokra sincsenek saját szavai. Nem csoda, hogy ez a szemlélet Arany Jánost is feldühítette, hiszen a következő szavakkal reagált rá:

„Kisütik, hogy a magyar nyelv
Nincs, nem is lesz, nem is volt,
Ami új van benne mind rossz,
Ami régi, az meg tót.”

Hiába bizonyították be ismert külföldi tudósok, hogy a magyar a világon ma beszélt nyelvek közül a legrégebbi, és a legfejlettebb belső struktúrájú nyelv, amelyhez, már csak logikai következtetésként is, több ezer éves őstörténetnek kell tartoznia, a Magyar Tudományos Akadémia ezekről a bizonyított tényekről hallani sem akar. Akinek ma Magyarországon ez a véleménye, az számíthat arra, hogy minimum háttérbe szorítják, ellehetetlenítik a publikációs terét, de ha nagyon vehemensen védi az igazát, számolhat azzal is, hogy megpróbálják nevetségessé tenni.

Az osztrák elbutító politika tökéletesen bevált. Bár krónikáink visszatérésről beszélnek, mi mégis a honfoglalásnak állítottunk emlékművet. A mai iskolai tankönyvek szerint a magyarok történelme Szt. Istvánnal kezdődik, no legföljebb Géza fejedelemmel. Aztán előttük volt Árpád, a honfoglaló, és ami közte és István kora között történt, arról nem szól a tananyag. Látni még szép térképeket, hogy merre lovagoltunk Ázsiában, miközben nyereg alatt puhítottuk a húst, és több semmi. Illetőleg van még említés arról a korról, amikor a hazába visszatért „honfoglaló" magyarok katonailag Európa urai voltak, de ezt az időszakot „kalandozások" címszó alatt említik, amelynek egyetlen célja, mondják,a zsákmányszerzés volt. Hogy mindez a Nagy Károly féle betörés során elrabolt „avar kincsek" visszaszerzése érdekében történ, arról már nem szoktak beszélni.

László Gyula – bár a kommunista rendszer kegyeltje volt – félve merte leírni a „kettős honfoglalás"-ról szóló elméletét, amely szerint az avarok bejövetele a magyarok első térnyerése volt a Kárpát medencében. Csak baráti körben, ott is csak halkan emlegette, hogy valójában el sem mentünk a Kárpát medencéből. A magyarok őshazáját tehát nem valahol az ázsiai sztyeppéken, hanem, itt, a Kárpátok karéjában kell keresni. Illetőleg nem kell keresni, mert megvan, hiszen ma is itt élünk.

A finnek már felhagytak azzal az ideával, hogy a magyar és a finn rokon nép. Mai álláspontjuk szerint, a finn őshaza az a terület, ahol ma Finnország van. Ezt a magyar nyelvtudósok az Akadémián, nem akarják meghallani. Így zárt fülekre talál a kelta és az etruszk nyelvrokonság napjainkban feszegetett lehetősége is.

Sajnos ez az osztrák sugallatra létrehozott tévút és a vele járó tévtanok az iskolai tananyag révén annyira elterjedtek, hogy ma már a magyarok is vallják, illetőleg kétkedve hallgatják az igazságot, ha egyáltalán meghallják. A több évszázados agymosás tehát eredményes volt.

Ne higgyük azonban, hogy ilyen dogmatikus nézetek kizárólag csak a történelem tudományt és a nyelvtudományt uralják, megtalálhatók ezek manapság a műszaki tudományok vonalán is.

Ékes példa erre a matematikában a fuzzy elmélet mellőzése és a fizikában az u.n. szkeptikusok tevékenysége.

A fuzzy elméletet egyenesen kóklerségnek tartották. Jeles képviselője a magyar Fullér Róbert, akinek több könyve jelent meg külföldön, a mai napig képtelen megszerezni az akadémiai címet. Nagyon komoly, több akadémikus összefogásával sikerült elérni, hogy 2004-ben megszülessen az első akadémiai doktori cím a fuzzy elméletből, Fodor János professzor munkássága révén.

Egy kicsit kalandosabb és sajnos negatív példa, a szkeptikusok esete. Staar Gyula és Trupka Zoltán, „A hazai szkeptikus mozgalom történetéről" című tanulmányukban a következőket írják: „A magyar szkeptikusok Budapesten, a Kossuth Klubban gyűltek össze 1992. március 19-én, hogy létrehozzák a Tényeket Tisztelők Társaságát. Mintegy hetven érdeklődő jelent meg: tudósok, pedagógusok, újságírók, egyetemisták, bűvészek. Elnöküknek Szentágothai Jánost, a neves agykutatót választották, akinek harcos kiállása az áltudományos nézetek és az azokkal üzletelő szélhámosok ellen széles körben ismert volt."

Létrejött tehát a Tényeket Tisztelők Társasága vagy egyszerűen csak TTT, akik magukat csak „szeptikusok”-nak nevezik. Az idő múlásával azonban az eredeti célkitűzések megváltoztak és a „szkeptikusok” mára már valójában dogmatikusok lettek. Ha születik valami új tudományos eredmény, vagy akár csak egy új elmélet, azt azonnal megvizsgálják, és ha szerintük ellentmond, vagy úgy vélik, hogy ellentmond a fizika törvényeinek, akkor azt azonnal sarlatánságnak, jobb esetben csak áltudománynak kiáltják ki. A társaság jelenlegi vezetői önmaguk fölött bírát, nagyobb tudású embert nem ismernek el és igyekeznek minden új dolgot nevetségessé tenni. Jelenleg a társaságot három ember uralja, Härtlein Károly, Orosz László és Füstöss László, a Budapesti Műszaki és Közgazdaságtudományi Egyetem Fizika Tanszékének oktatói. A leginkább az Egely György által forszírozott nullponti energiára haragszanak, de kiveri náluk a biztosítékot a vízautó és a hidegfúzió is. Szemléletükből következik, hogy a dolgokat nem azzal a hozzáállással közelítik meg, hogy valami miért működik, hanem eleve azzal, hogy működhet-e egyáltalán.

Azt, hogy mi az a nullponti energia legegyszerűbben Szentgyörgyi János leírásából érthetjük meg: „A klasszikus fizika szerint egy test energiája hőmérsékletével egyenesen arányos. Ez azt jelenti, hogy nulla Kelvin fokon a testek energiája nulla. Ez a megállapítás érvényét veszíti a kvantummechanika leírása szerint. A határozatlansági relációból következik, hogy a dolgok létezése és mozgása egyenértékű. Vagyis minden, ami létezik, tehát hullámfüggvénnyel leírható, helyzetében elmosódott s elmosódottságából fakadóan rendelkezik mozgási energiával. Tehát a kvantummechanika leírásában még az abszolút nulla fokon sem lehetséges (ami egyébként elérhetetlen) semmilyen „nulla energiájú létező”. Mindezt alátámasztja az a mérési eredmény, amely egyes anyagok energiájának és hőmérsékletének kapcsolatát adja meg nagyon alacsony (abszolút nullához közeli) hőmérsékleten. Ebben a tartományban a klasszikus fizika szerinti lineáris a kapcsolat az energia és a hőmérséklet között. A valóságban viszont nulla Kelvin fok közelében az energia függvény értéke a hőmérséklet csökkentésével nem nullához, hanem egy u.n. nullponti energiához tart.

2007-ben az Akadémia lapjában a Magyar Tudomány-ban, Dr. Hargitai Róberttel, a Colorado School of Mines professzorával megjelentettünk egy tanulmányt, „A jövő potenciális energiaforrásai” címmel. A tanulmányt lényegében Matt Savinar 2006-ban megjelent „The Oil Age is Over” című munkája inspirálta. A tanulmány nagy port vert fel a szkeptikusok körében. Érdekes módon a tanulmányt nagyon nívósnak ítélték, de vehemensen támadták a következő részeit.

„…az emberiségnek biztosítania kell, hogy az atomenergiának legyen kevésbé veszélyes alternatívája is. A lehetséges alternatívák közül nem célszerű kihagyni a ma még vitatott hidegfúziót sem.”

„*Vízierőművek már régóta működnek a világon, ezek azonban gyakorlatilag csak a víz helyzeti energiáját hasznosítják. Napjainkban létezik egy másik megoldás is, amely az előbbinél jóval hatékonyabb. Ennek lényege, hogy miként a benzinmotor hajtóanyaga a benzin, egy vízzel működő motoré a vízplazma. Az eljárás magyar ember, Gróf Spanyol Zoltán szabadalma, melyet 1985-ben Németországban jegyeztek be. Az USA-ban 1992-ben született meg Randell Mills eljárása, amely bizonyítottan annyi hőt termel a vízből, szennyezés nélkül, mint amennyi a hagyományos üzemanyagok elégetésével nyerhető. Az oroszok 1998-ban készítettek el egy vízplazmával működő hegesztő- és vágógépet, amely mintegy 1600 W áramfelvétel mellett 8000 C°-ot állít elő (Spanyol,Z., 2006.). A vízplazmával hajtott motor alkalmazása forradalmian módosíthatja a közlekedést és általában a gépipart, hiszen módot ad a szénhidrogének kiváltására. Ráadásul a motor égésterméke víz, tehát semmiféle környezetszennyező hatás nem lép fel. Ha a fentiek igazak, akkor egy ilyen erőforrás alkalmazásának elterjedését nagy valószínűséggel nem tervezi segíteni az olajérdekeltségek mindent átszövő hálózata.”*

A dolog, az előbb említett három úrral folytatott személyes, nem éppen barátságos, és kiváltképp a mérnököket ostorozó beszélgetésen odáig fajult, hogy meghívtak a következő szkeptikus konferenciára, hogyha akarjuk, ott megvédhetjük nézeteinket. Persze nem titkolták, hogy a konferencián szándékukban áll kikarikírozni minket. A legnagyobb sértés számukra a vízautó volt, de a hidegfúzió sem váltott ki tetszést. Orosz úr azt hiányolta, hogy miért nem említettük meg a nullponti energiát is. Hogy valami más oka is lehet a felháborodásnak, bizonyság rá, hogy Härtling úr e-mail-ben szólított fel arra, vessem latba szakmai tekintélyemet annak érdekében, hogy a vízautó magyar szabadalmasának alapítványa nehogy kapjon 1 %-ot valaki adójából.

A konferencián kitettek a pulpitusra egy különálló széket, rajta kis táblával, mely szerint ez az éppen aktuálisan ostorozottak széke, szóval afféle szamárpad. Én ettől függetlenül a hallgatóság között foglaltam helyet. A konferencián Orosz tanár úr vezette fel a minket érintő témát, elrettentésül külön kivetítve tanulmányunk kifogásolt részeit. Meglehetősen nagy vehemenciával igyekezett lejáratni minket. Aztán amikor a hallgatóság már kellőképpen kimosolyogta magát, én kaptam szót. Először Orosz úr felvezetőjére reagáltam, megdicsérve őt, mondván, hogy milyen tökéletesen alkalmazta az egyes számú sajtótörvényt, amely arról szól, hogyan csináljunk híranyagot abból, aminek semmi hírértéke nincsen. Orosz úr szemei szikrázat, de ezzel nem törődve, szó szerint a következőket mondtam:

„Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindenek előtt szeretném szerzőtársam nevében is megköszönni a lehetőséget, hogy ezen a konferencián részt vehetünk, és a megszólíttatott jogán, röviden kifejthetjük véleményünket. Tesszük ezt annak ellenére, hogy már a meghívás is felért egy tetemrehívással, nem beszélve az itt, azóta, rólunk elhangzottakról.

A geológiával és a bányászattal több mint 40 éve foglalkozó mérnökként megtanultam, hogy a természeti jelenségekhez és az új műszaki megoldásokhoz kellő alázattal kell közelíteni, mert sajnos nem igaz, hogy az embernek van biztos tudása. Mi elfogadjuk, hogy nem tudunk mindent, és amit tudni vélünk annak biztosnak vélt állapota is megváltozhat a peremfeltételek módosulása esetén. Ebből az alázatból is fakad, hogy egy új dolog vizsgálatakor nem arra a kérdésre keressük a választ, hogy miért nem működhet, hanem arra, hogy hogyan működik. Annak bizonyítására, hogy ez az igazán helyes szemlélet, szabad legyen pár sort idéznem Beck professzor úr „Parajelenségek és paratudományok” című könyvéből. „… eleve nem lehet kizárni, hogy találkozhatunk az első és második főtétellel (a termodinamika első és második főtételéről van szó – az én beszúrt magyarázatom) mai tudásunk alapján szemben álló jelenségekkel. Ha a tapasztalat ezeket megerősíti, akkor nyilvánvalóan módosítani kell a tudomány megállapításait. Mint látni fogjuk, erre eddig nem kellett sort keríteni.”

De ugye, hölgyeim és uraim – emeltem fel a fejemet a könyvből - nincs kizárva, hogy ez bekövetkezhet.”

Beck professzor szemben ült velem, az első padsorban és láttam, hogy nem nagyon tetszik neki a megjegyzésem. Egészen piros lett az arca. Később, az Akadémia említett lapjában azzal vádolt, hogy szakmai hírnevét rongálom. Pedig csak idéztem tőle, méghozzá szó szerint. Itt jegyzem meg, hogy Beck professzort a magam részéről nagyon is tisztelem. Hosszú ideig volt az Akadémia Etikai Bizottságának elnöke és talpig becsületes embernek ismertem meg. E kis kitérő után térjünk vissza a konferenciához. Hozzászólásom így folytatódott:

„Most pedig, Hölgyeim, és Uraim engedjék meg, hogy minden további magyarázat helyett felolvassam a következő nyilatkozatot!

NYILATKOZAT

Sajnálattal értesültünk róla, hogy a Magyar Tudomány 2007/1. számában megjelent, „A jövő potenciális energiaforrásai” című, 11 oldal terjedelmű tanulmányunk nem egészen fél oldalnyi részében leírtak, a fizikus társadalom – vagy néhány kollégájuk - nemtetszését sőt, felháborodását váltották ki. A kifogásolt témák: a vízzel hajtott autó és az egy mondatban említett hidegfúzió.

Mindenek előtt, szeretnénk leszögezni, hogy a cikk célja a potenciális lehetőségek számbavétele és nem azok kritikai vizsgálata volt. A víz mint motor hajtóanyag kérdéskörében magunk is kifejeztük kétkedésünket, amikor a találmányként bejegyzett eljárás rövid leírása után megjegyeztük, hogy: „Ha a fentiek igazak, akkor egy ilyen erőforrás alkalmazásának elterjedését nagy valószínűséggel nem tervezi segíteni az olajérdekeltségek mindent átszövő hálózata.” A megfogalmazás nem véletlenül volt éppen ez, és nem igazán értjük mi volt ebben a megfogalmazásban az amit úgy értelmezhetett bárki is, hogy „…mellé álltunk „ ennek az ügynek. Ami a hidegfúziót illeti, a kifogásolt mondat a következő: „A lehetséges alternatívák közül nem célszerű kihagyni a ma még vitatott hidegfúziót sem.” Úgy véltük, hogy ez utóbbi bizonytalanságára a „vitatott” jelző használata elégséges. Természetesen erről is lehet vitát kezdeményezni, de ebben mi nem kívánunk részt venni, hiszen érzésünk szerint a magyar nyelvet ismerők körében elég egyértelmű a megfogalmazásunk.

Nem tagadva, hogy a fizikusok kompetenciája, az említett két témát „lerágott csontnak” tekinteni, magunk sem mondjuk ennek az ellenkezőjét. Ugyanakkor a mérnöki gyakorlatból megtanultuk, hogy semmilyen megállapítás, nem lehet 100 %-ig biztos. Így, mivel a tudományos fejlődés motorja valóban a kételkedés, engedtessék meg nekünk, hogy mi is élhessünk a kételkedés jogával.
Úgy véljük nem volna szabad elfelejteni Karl R. Rogers örök érvényű szavait, miszerint: „Semmilyen tudás nem biztos, csak a tudás állandó keresése adja meg a biztonság alapjait.”

Budapest, 2007-02-24 Dr. Füst Antal, Dr. Hargitai Róbert

Hölgyeim és Uraim! Köszönöm, hogy meghallgattak.”

A megszólalásomnak érdekes reakciói voltak. Volt néhány, gyakorlatilag semmitmondó hozzászólás. Mikor már azt hittem vége, és menni készültem, ismét jelentkezett egy középkorú úr, aki kifejezetten megdicsért azért, hogy egyáltalán el mertem jönni, ide az oroszlánbarlangba, és el mertem mondani, amit gondolok. A konferenciáról filmfelvétel készült, utóbb fedeztem fel az interneten. Geiger János barátom, amikor végignézte, csak annyit mondott: No, ezeknek sem volt gyermekszobájuk.

A dolognak azonban ezzel még nem lett vége. Az ELTE fizikusai írásban kifogásolták, hogy miért szerepel a nevem alatt az a tanszék, ahol jelenleg is geostatisztikát tanítok. A cikkünk ugyanis alkalmas az ELTE lejáratására. A vihar azonban gyorsan elült, azóta az ELTE-t nem szerepeltetem a cikkeimben, viszont szerepeltetem a Szent István Egyetemet, ahol semmilyen formában nem volt kifogásuk a leírtak ellen.

Gondolom, ez a történet is jól példázza, hogy a tudományos életben manapság a dogmatizmus az uralkodó, és mint mondani szokták, fejétől bűzlik a hal. A fej pedig ez esetben a Magyar Tudományos Akadémia. Itt lenne az ideje, hogy a változás szele idáig is elérjen.

Budapest, 2008-06-01

Dr. Füst Antal